

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróságú
3.Bf.203/2012/21.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. május 23. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2013. május 29. napján kihirdette a következő

Ítéletet:

Az emberkereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben az Egri Törvényszék 2012. február 06. napján kelt 1.B.570/2011/64. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja.**

I. r. és II. r. vádlottak bűnösségének megállapítását 1 rb. társtettesként elkövetett kitartottság [Btk. 206. §] büntetében mellőzi. 1 rb. zsarolás büntetének kísérleteként értékelt cselekménynél a (2) bekezdés b) pontjára utalást szintén mellőzi.

I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését **4 (négy) év 6 (hat) hónap** börtönre, II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését **3 (három) év** börtönre **enyhíti.**

II. r. vádlottal szemben a próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezését és a próbára bocsátás megszüntetését **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja.**

I. r. és II. r. vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 69.900 (Hatvankilencezer-kilencszáz) forint bűnügyi költséget III. r. vádlott köteles megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az Egri Törvényszék a 2012. február 6. napján kelt 1.B.570/2011/64. számú ítéletében I. r. és II. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 1 rb. a Btk. 175/B. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d.) pontja szerinti emberkereskedelem büntetében, 2 rb. a Btk. 323. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b.) pontja szerinti zsarolás büntetében, 1 rb. a Btk. 205. § (2) bekezdés szerinti 1 rb. üzletszerű kéjelgés elősegítésének büntetében és 1 rb. Btk. 206. §-a szerinti kitartottság büntetében, mint társtetteseket. Ezért halmazati büntetésül I. r. vádlottat 6 év börtönre és 6 év közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat halmazati büntetésül 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, az általuk előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával.

III. r. vádlottat a Btk. 175/B. § (1), (2) bekezdés d.) pont szerinti 1 rb. emberkereskedelem büntette miatt mint többszörös visszaesőt 3 év fegyházra és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére és rendelkezett a bűnjeltárgyak lefoglalásának megszüntetéséről, kiadásáról, iratokhoz csatolásáról, illetőleg megsemmisítéséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene I. r., II. r., III. r. vádlottak és védőik jelentettek be fellebbezést felmentését, illetőleg enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.582/2012/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak, a vádlottak bűnösségére vont következtetést és a minősítést mindenben helytállónak tartotta. Álláspontja szerint az alkalmazott büntetések eltúlzottnak egyáltalán nem tekinthetők, a büntetési célok eléréséhez szükségesek és indokoltak, az egyéb rendelkezések is megfelelnek a jogszabályi előírásoknak. Indítványozta ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

I. r. és II. r. vádlottak védője fellebbezését utóbb írásban is megindokolta. Álláspontja szerint eljárási szabályt sértett az Egri Törvényszék, amikor a tanúk kihallgatásának kezdetén - Sértett 1. kivételével - nem figyelmeztette őket a Be. 82. § (2) bekezdésében írt mentességi okokra és jogaikra, nem hangzott el, hogy a tanúvallomást megtagadhatják, ha hozzátartozójukat vagy saját magukat bűncselekmény elkövetésével vádolnák. Márpedig a Be. 82. § (2) bekezdése értelmében a figyelmeztetés elmaradása esetén a tanú vallomása nem vehető figyelembe, mely a másodfokú bírósági eljárásban nem pótolható. A tanúk törvényes figyelmeztetésének elmaradása az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát eredményezi, mely annak hatályon kívül helyezésére vezető körülmény.

Emellett a védő szerint az elsőfokú bíróság az ítéletben nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem. Ez abban nyilvánult meg, hogy Sértett 1. vallomását, mely megerősítést nyert ugyan Sértett 2. tanúvallomásával, nem vetette össze a vádlottak védekezésével és nem fejtette ki, hogy miért veti el a vádlottak vallomását. Ez vonatkozik a IV. tényállásra is, melyben nem került megcáfолásra a vádlottak védekezése, mely szerint az egri ... Motelben Sértett 1. nem tudta kifizetni az általa

felhalmozott tartozást. Kifogásolta a védő, hogy ezen fölhalmozott tartozás kapcsán az elsőfokú bíróság rögvest „figyelmeztette a sértettet a vallomás megtagadásának jogára, mely mentőövvel a sértett készséggel élt”. Ugyanakkor a védői kérdésekből - „a ... szállóban halmozott-e fel tartozást? Kifizette a számlákat?” - önmagában nem következik szabálysértés vagy bűncselekmény elkövetése.

Összességében hatályon kívül helyezés esetére megjelölte azokat a szempontokat is a védő, melyek véleménye szerint a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság által követendőek. Alternatív indítványként a jelentős időmúlásra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének enyhítését kérte mindkét vádlott tekintetében.

III. r. vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Nyilatkozata szerint volt élettársa, Sértett 1. azért tett ellene terhelő vallomást, mivel nem békült vele, és megalázónak tartotta az évek óta folytatott prostituált tevékenységét a tanúnak, ezért vetett véget kapcsolatuknak. Valóban segített munkahelyet keresni a sértettnek egy internetes hirdetés elolvasát követően - így kerültek kapcsolatban I. r. vádlottal. A sértettnek felhalmozott szállodai tartozása volt, melyet által átadott pénzből kifizetett, majd ezt követően önként adott át neki a sértett 30.000,- Ft-ot, majd elment az I. r. vádlottal. E vallomást nem állt módjába a sértettnek elmondani, mivel a bíró figyelmeztette, hogy ez esetben saját magát bűncselekménnyel vádolná. A sértett egyébként sem tett ilyen tartalmú vallomást, pedig a 2010. márciusában tartott razzia alkalmával kihallgatták őt. vádlott az előbbi okokból felmentését kérte.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r. és II. r. vádlott védője fellebbezését az írásbeli beadványával egyezően fenntartotta.

I. r. és II. r. vádlottak felszólalni nem kívántak. I. r. vádlott az utolsó szó jogán az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte, mert a tárgyaláson a bíró „sok olyan kérdés feltételét megtiltotta, ami őt igazolta volna”. II. r. vádlott csatlakozott vádlott-társához.

III. r. vádlott védője elsődlegesen védence felmentését kérte az ellene emelt vád alól, azon belül is elsősorban bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában. Maga is felhívta a figyelmet azokra az ellentmondásokra és eljárási szabálysértésekre, melyre védőtársa perbeszédében hivatkozott.

Másodlagosan hatályon kívül helyezés iránt tartotta fenn jogorvoslatát. E tekintetben a már elhangzott perbeszédre hivatkozott. Felhívta a figyelmet Sértett 1. előadásának nem egyértelmű voltára, mivel első alkalommal nem tett említést eladásáról, illetve a számlák kiegyenlíthetlenségéről.

Végül harmadlagos indítványában az elsőfokú bíróság ítéletének enyhítését kérte a hosszú időmúlásra is tekintettel.

III. r. vádlott csatlakozott védőjéhez. Tagadta a bűncselekmény elkövetését, azt, hogy eladta volna élettársát.

Az ügyész írásbeli indítványában foglaltakat fenntartotta. Szemben a védői észrevételekkel véleménye szerint az elsőfokú ítéletből kitűnt, hogy az elsőfokú bíróság milyen bizonyítékokat vont az értékelési körébe, azok közül melyeket fogadott el és miért, illetve melyeket vetett el. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás „rendkívül részletes, talán nem feltétlenül releváns körülményeket is tartalmazó”, melyből okszerű az elsőfokú bíróság vádlottak bűnösségére vont következtetése; olyan eljárási vagy anyagi jogi szabálysértést, amely az ügy érdemére kihatással lenne, nem követett el az Egri Törvényszék. A kiszabott büntetés enyhítése nem indokolt, ezért az ítélet helybenhagyását indítványozta.

----- O -----

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt, valamennyi vádlottal szemben felülbírált a Be. 348. § (1) és 349. § (1) bekezdései alapján. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság valóban követett el eljárási szabálysértést, amikor az üzletszerű kéjelgést folytató személyek tanúkihallgatását megelőzően nem hívta fel a figyelmüket valamennyi eljárási jogosultságukra. Tévesen hivatkozott ugyanakkor arra a védő, hogy az elsőfokú bíróságnak e tanúkat figyelmeztetnie kellett volna a Be. 82. § (1) bekezdés b.) pontjában írt mentességi jogra. Ahogyan arra a BH1996.179. számú jogeset rámutat *„az üzletszerű kéjelgés elősegítésének büntette miatt indult büntető ügyben az üzletszerű kéjelgést folytató személyeket a tanúkénti kihallgatásuk előtt szükségtelen mentességi jogukra figyelmeztetni, minthogy ez a magatartás nem bűncselekmény, hanem csupán szabálysértés”*. Jelen esetben is ez a helyzet: mivel az üzletszerű kéjelgést folytatók e tevékenységükkel nem követtek el bűncselekményt, így indokolatlan lett volna őket arra figyelmeztetni, hogy nem kötelesek magukat bűncselekmény elkövetésével vádolni.

Mégis helytálló a védő felvetése annyiban, hogy a büntető eljárási törvény alapelvei szinten mondja ki az önvádra kötelezés tilalmát. A Be. 8. §-a szerint ugyanis *„senki sem kötelezhető arra, hogy önmagát terhelő vallomást tegyen, és önmaga ellen bizonyítékot szolgáltatasson”*. A 77. § (2) bekezdése szerint pedig *„a bizonyítási cselekmények végzésekor az emberi méltóságot, az érintettek személyiségi jogait... tiszteletben kell tartani...”*. Márpedig az elsőfokú bíróság e törvényhelyekre figyelemmel vallomástétele előtt tájékoztatnia kellett volna a tanúkat arról, hogy az üzletszerű kéjelgés megvalósításával esetlegesen szabálysértést követtek el, a vallomásukat ennek ismeretében tegyék meg. Tekintettel arra azonban, hogy az üzletszerű kéjelgést folytató személyeket e tevékenységük miatt semmiféle joghátrány nem érte, és a jövőben sem érheti, mivel esetleges szabálysértésük azóta elévült, az elsőfokú bíróság ezen eljárása semmiféle kihatással nem volt sem az érintettek személyiségi jogaira, sem az ügy érdemi elbírálására. Továbbmenően e körülménynek azért sem volt még jelentősége, mivel az előbb írt hátrányok nem a vádlottakkal, azok cselekményeivel voltak kapcsolatosak, hanem a tanúvallomást tévők - Sértett 1., Sértett 2., 1-3.sz. tanú - személyiségi jogaival, melyek az előbbi

okból viszont nem sérültek. A Be. 78. § (4) bekezdés szerint csak az eljárási jogok lényeges korlátozásával beszerzett bizonyíték nem vehető figyelembe, mely jelen esetben az előző indokok alapján nem állapítható meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le az eljárást. E megállapítás az ítélettel szemben a Be. 258. § (3) bekezdésében támasztott, a Be. 373. § (1) bekezdés IV. pont szerint hatályon kívül helyezéssel szankcionált követelményre, a teljes körű indokolási kötelezettség teljesítésére is vonatkozik.

----- O -----

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve meghallgatta mindazokat a tanúkat, lefolytatta mindazt a bizonyítást, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak. Ennek keretében a 2010. március hónapban tartott „razzia” alkalmával a night club-ban lévő személyek többségét meghallgatta, vallomásukat értékelési körébe vonta. Szemben a védelem álláspontjával, az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdés a-d) pontjában írt hibáktól és hiányosságoktól mentes. Ahogyan azt a Fővárosi Ítélet tábla az előbbieken már jelezte, az elsőfokú bíróság nem követett el olyan eljárási szabálysértést, melynek következtében meg kellene ismételni az üzletszerű kéjelgést folytató személyek tanúkihallgatását. Egyebekben pedig a vádlottak és védők maguk sem ajánlottak fel olyan új, más bizonyítékot, amely az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól gyökeresen eltérő, a vádlottak felmentésére, cselekményük enyhébb minősítésére okot adó ténymegállapításokra vezetne.

A Be. 351. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak [323. § (3) bekezdés] és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Az előbbi törvényhely első fordulata érvényesül jelen eljárásban, mivel az elsőfokú bíróság ítélete nem volt megalapozatlan, és a fellebbezésben nem állítottak olyan új tény, vagy hivatkoztak olyan új bizonyítékokra, amely a bizonyítás lefolytatását tette volna szükségessé. Összegezve: megállapítható, hogy sem a tényállás vádlottak javára történő módosítására, sem pedig az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok.

----- O -----

Szemben a vádlottak védőinek érvelésével az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az előbb írtak szerint megfelelő részletességgel, hibamentesen állapította meg a történeti tényállást. Emellett a bizonyítékok értékelése körében kellő terjedelemben ismertette a vádlottak védekezését (elsőfokú ítélet 17. oldal 2. bekezdés - 18. oldal 2. bekezdés), melyekkel szembe állítva elemezte azokat a bizonyítékokat, amik a vádlottak előadását megdöntik (18.

oldal 3. bekezdés - 21. oldal utolsó bekezdés). Utóbbiak tekintetében az I. tényállásban kétség kívül a sértetteknek, sértett 1-2. alattinak a vallomásai kerültek előtérbe, azonban nem mondható, hogy egyéb bizonyítékot az elsőfokú bíróság ne vonta volna a mérlegelési körébe, illetve ne tette volna az indokolás részévé. E körben kiemelendő, hogy az elsőfokú bíróság ismertette Sértett 2. tanúnak mindkét nyomozás során tett, önmagával valóban ellentétes vallomását (18. oldal utolsó bekezdés), majd kellően megindokolta, hogy ezek közül miért a Heves Megyei Rendőr-főkapitányságon tett, és a vádlottakat terhelő vallomását fogadta el (19. oldal lap teteje). Utóbbit alátámasztotta a tanú által a bevételeiről havi és napi bontásban vezetett feljegyzése, melyet az elsőfokú bíróság olyannyira bizonyítékként értékelt, hogy az eljárási törvényben amúgy nem szabályozott módon az e feljegyzésekről készült fotókat is az ítélet részévé tett.

Emellett az elsőfokú bíróság több prostitúciós tevékenységet folytató tanú vallomását is kellő részletességgel értékelte, bár az elsőfokú ítélet 19. oldalának bekezdésekre történő tagolása kétség kívül elmaradt, ami megnehezíti az indokolás főbb csomópontjainak az áttekintését. E helyütt azonban az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott Sértett 2. sértett vallomását alátámasztó bizonyítékokra: Sértett 1., 1-3. sz. tanúk előadására, valamint a club vendégeinek vallomására. E bizonyítékok pedig kétség kívül alátámasztják I. r. és II. r. vádlottak tagadásával szemben a sértett vallomását.

Lényegében az I. tényállási ponttal egy tekintet alá esik a II. pontbeli tényállás. Ebben I. r. és II. r. vádlott 1-2. sz. sértettek és 4. sz. tanú ugyanazt a prostitúciós tevékenységet folytattatta - immár Egerben -, amit a b-i ... Clubban a nyomozati intézkedés után már nem tudtak -, csak ezúttal „szobáztatás” keretében. A szám, illetve a ... szám alatti bérlemények kétség kívül nem minősültek bordélyháznak, azonban kibérlésükre az előbbi vádlottak utasítására, az ő közreműködésükkel került sor, ezért ez esetben a törvényi tényállásban szereplő „épület vagy egyéb hely” rendelkezésre bocsátása történt üzletszerű kéjalgás folytatása céljából. A vádlottak a prostitúciós tevékenységért kapott pénzt vették el a szexuális szolgáltatást nyújtó előbbi személyektől. Ez az elkövetési magatartás - a később kifejtettek szerint - törvényi egységet képez a I. tényállási ponttal.

A III. tényállásban az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott Sértett 2. sértett következetes tanúvallomását megerősítő Sértett 1. és 5. sz. tanú vallomására. A IV. tényállásban is összevetette Sértett 1. sértett vallomását az őt alátámasztó más tanúk vallomásával (21. oldal 3. bekezdés), illetve - szemben az I. és II. r. vádlottak védőjének érvelésével - a sértett vallomását I. r. és II. r. vádlottak védekezésével (ugyanott 5-6. bekezdés). Ennek eredményeként jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy szó sincs a sértett szállodában „felhalmozott tartozása” kifizetéséről, hanem e személy vételárát fizették ki az előbbi vádlottak társuknak, III. r. vádlottnak (16. oldal 3. bekezdés).

Összességében nem sérült a bizonyítékok mérlegelési kötelezettségét is magába foglaló, az indokolási kötelezettség teljesítését előíró törvényi rendelkezés. Az elsőfokú bíróság az ítéletében ismertetett vádlotti vallomásokat igenis összevetette a sértetti vallomásokkal, illetve ezt meghaladóan egyéb bizonyítékokkal és más tanúk előadásaival.

----- o -----

A cselekmények minősítése azonban a következők szerint pontosításra szorul. A helyesen megállapított, irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeiket túlnyomó részt helyesen minősítette.

A I. tényállási pontban I. r. és II. r. vádlottak cselekménye valóban a Btk. 205. § (2) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő üzletszerű kéjalgás elősegítése büntettének minősül, mivel a vádlottak az általuk üzemeltetett clubban dolgozó személyek prostitúciós tevékenységét szervezték, a ...Club bordélyháznak minősülő szórakozóhely volt. Az a körülmény pedig, hogy a prostitúciós tevékenységet folytató személyek az ebből származó keresetüket átadták a vádlottaknak, nem minősíthető elkülönítetten a Btk. 206. §-ába ütköző kitarottság büntettének, mivel e cselekményrész csupán látszólagos alaki halmazatban áll a bordélyház üzemeltetésével. Utóbbi cselekménynek része a szexuális szolgáltatást végző személyektől e tevékenységükért kapott pénz beszédése, így a kitarottságot a jogirodalom sem látja megállapíthatónak halmazatban a Btk. 205. §-ába ütköző bűncselekmény elkövetése mellett (vö.: dr. Belovics Ervin - dr. Molnár Gábor - dr. Sinku Pál: Büntetőjog Különös Rész, 238. oldal).

Ugyanez a megállapítás vonatkozik a II. pont szerinti tényállásra, ahol immár nem bordélyházban folytatták az üzletszerű kéjalgást az e cselekménnyel érintettek, így a vádlottak e bűncselekménye a Btk. 205. § (1) bekezdése szerint minősül. Tekintettel arra, hogy az I. tényállási pontban még vádemelésre sem került sor, nemhogy bírósági ítéletre, e cselekményrészlettel törvényi egységben valósította meg I. r. és II. r. vádlott a II. tényállási pontban írt üzletszerű kéjalgás elősegítésének büntettét. Utóbbi enyhébb elbírálású cselekmény beleolvadt az I. tényállás szerinti súlyosabba. Mellőzte ezért a másodfokú bíróság a bűnösség megállapítását a Btk. 205. § (1) bekezdésébe ütköző üzletszerű kéjalgás elősegítésének alapesetében, valamint az elsőfokú bíróság által a Btk. 206. § szerint értékelt kitarottság büntettében. E körben azt a Fővárosi Ítéltábla a 3.Bf.12/2011/29. számú ítéletben megfogalmazott álláspontot tartotta követendőnek, mely szerint az üzletszerű kéjalgás elősegítésénél a lakások vagy bordélyházak száma nem teremt halmazatot, mivel a védett jogi tárgy nem valamilyen lakáshoz fűződő jog - mint például a magánlaksértés -, hanem a nemi kapcsolatoknak a társadalomban elfogadott rendje (idézett ítélet 14. oldal 2. bekezdés).

Megjegyzendő, hogy nincs szó a vádlottak felmentéséről, ezáltal az elsőfokú ítélethez képest gyökeresen más rendelkezés meghozataláról a II. pontban. A másodfokú bíróság csupán eltérően minősítette az elsőfokú bíróság által kitartottságnak értékelt cselekményt, melyre tekintettel a harmadfokú eljárás törvényes előfeltétele nem nyílik meg.

A III. tényállásban helyesen minősítette az elsőfokú bíróság az előbbi vádlottak által Sértett 2. sérelmére elkövetett cselekményt a Btk. 323. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő zsarolás büntettének, mivel az általuk alkalmazott fenyegetés valóban súlyosnak volt minősíthető. Messze nem érte el a fenyegetés a „súlyos” mértéket Sértett 1. esetében, akit megfenyegettek ugyan az eladásával, azonban a korábbi vele szemben megvalósított hasonló cselekményhez a sértett maga is hozzájárult. Az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részéből nem állapítható meg, hogy e kísérleti szakban maradt cselekménnyel csupán a zsarolás alapesetét valósította meg I. r. és II. r. vádlott. A másodfokú bíróság egyértelműsítette e cselekmény jogi értékelését, és a kísérleti szakban rekedt cselekménynél a minősített esetre történő utalást egyértelműen mellőzte.

Helytállóan történt a IV. tényállásban a vádlottak cselekményének emberkereskedelem büntettéként történő értékelése. I. r. és II. r. vádlottak e cselekmény elkövetésekor „vevői” oldalon álltak, így cselekményük valóban társtettesként elkövetett, míg III. r. vádlott önálló tettesként felel Sértett 1. eladásáért. E cselekménynél nem bír jelentőséggel az a körülmény, hogy Sértett 1. nem tiltakozott az eladása ellen, hiszen abban az esetben, ha a cselekményt erőszakkal, megtévesztéssel, fenyegetéssel, személyi szabadság megsértésével valósítják meg, ez a bűncselekménynek a minősített esetét meríti ki. A felsorolt elkövetési magatartások hiányában az emberkereskedelem alapesetét követik el az elkövetők, mivel e bűncselekménynél a sértett beleegyezése a cselekmény jogellenességét nem zárja ki. Az emberkereskedelem elkövetésekor az emberi szabadsághoz, méltósághoz és önrendelkezéshez való jog szenved csorbát, melyek az emberi léthez olyan elválaszthatatlanul hozzátartozó alapjogok, melyekről - az élethez való joghoz hasonlóan - érvényesen nem lehet lemondani. A vádlottak cselekménye ezért kimeríti az emberkereskedelem büntettének törvényi tényállását, sőt súlyosabban is minősül, mert a sértett eladására/megvételére fajtalanosság vagy közösülés céljából került sor [Btk. 175/B. § (2) bekezdés d) pont].

----- 0 -----

A büntetés kiszabása körében helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskor hatályos Büntető Törvénykönyvet alkalmazta, mely megállapítás természetesen az ügy egészére is vonatkozik. Helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket is. További enyhítő körülményként értékelendő ugyanakkor mindhárom vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt további időmúlás, mely így III. r. vádlott esetében (IV. pont) megközelíti a négy évet, míg társainál a további tényállási pontokra figyelemmel a három évet. Emellett az is megállapítható, hogy I. r. és II. r.

vádlottak esetében a cselekményeik összességükben enyhébben minősülnek. Erre figyelemmel utóbbi vádlottak esetében a főbüntetésük enyhítésére irányulóan látta megalapozottnak a javukra bejelentett jogorvoslatokat.

I. r. vádlottnál büntetését másfél évvel, a lényegében büntetlen előéletű II. r. vádlott büntetését két évvel enyhítette. E vádlottnál az elsőfokú bíróság az ítélete kihirdetésekor helytállóan helyezte hatályon kívül a Mezőkövesdi Városi Bíróság, illetőleg a Borsod Megyei Bíróság próbára bocsátást kimondó rendelkezését, és a törvénynek megfelelő a próbára bocsátás megszüntetése is. Az elsőfokú ítélet ellen bejelentett jogorvoslatra figyelemmel az azóta eltelt időben e tekintetben változás következett be. A másodfokú ítélet meghozatalakor már nincs mód a Btk. 73. § (2) bekezdése utolsó fordulatanak az elsőfokú ítélet szerinti alkalmazására, mivel a próbaidő előtt elkövetett bűncselekmények miatt került sor a próbaidő alatt e vádlott elítélésére, ám a próbaidő az elsőfokú ítélet meghozatalát követően 2012. június 28. napján eltelt. Erre figyelemmel a próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezését, és a próbára bocsátás megszüntetését a másodfokú bíróság mellőzte.

A felmerült további enyhítő körülményre figyelemmel sem látott lehetőséget a büntetés enyhítésére a másodfokú bíróság a többszörös visszaesést megalapozó elítélésen túlmenően több alkalommal elítélt III. r. vádlottal szemben.

Az előbbi indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és II. r. vádlottak tekintetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta. A változtatással nem érintett részében e vádlottakkal, továbbá III. r. vádlottal szemben a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

I. r. és II. r. vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § alapján a szabadságvesztésükbe beszámította. Erre is figyelemmel II. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásának lehetősége megnyílt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget III. r. vádlottnak kell megfizetni a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel.

Budapest, 2013. május 29. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 1.B.570/2011/64. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.203/2012/21. számú ítéletében írt változtatással I. r. és II. r. és III. r. vádlottak szemben **2013. május 29. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2013. év május hó 29. napján

**. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző